

til hvilke jeg skal tillade mig et Par Bemærkninger. Den første Række af disse Forslag gaaer ud paa at overlade det til Tid og Omstændigheder at bestemme, hvor meget Mandstab der aarligt skal udskrives og indkalbes. Jeg har i den Henseende troet, at Thinget meget vel, uagtet den Bestemmelse, det har taget under Hørlovens Behandling, kunde vedtage en saadan mere almindelig Regel som den, jeg har foreslaaet til § 1, uden at komme i nogen Selvmodsigelse, idet man dog ikke vil kunne udskrive det hele Mandstab, men maa begrænse Antallet efter Hensynet til den Flaade, som have, eller som man har tænkt sig som den normale. Da „Flaadens Styrke“ imidlertid er et meget vagt Begreb, og da det ikke er vist, at man til enhver Tid vil kunne opretholde det samme Antal Skibe, som man nu har, eller som man har for Die ved Vedtagelsen af nærværende Lov, saa forekommer det mig særdeles hensigtsmæssigt at bestemme, at Antallet af det til Søjenes brugelige Mandstab, som aarlig skal udskrives, bestemmes ved kongelig Anordning og altsaa tillige ved Finantsloven, saa at det vil beroe paa en Overenskomst mellem Regjering og Repræsentation, hvor meget Mandstab der skal indkalbes. De Forslag, der have til Diemed at fastsætte saadanne mere almindelige Bestemmelser, er de, der foreligge i Betænkningen under Nr. 1, 2 og 3. — Hvad den anden Række af Forslag angaaer, de Forslag nemlig, der ere stillede under Nr. 7, 8, 10, 11, 12 og 13, da ere de fremsatte for at tilvejebringe en Formindstelse deels af Officerer og Underofficerer og deels i de faste Corpsfer. De gaae ud fra den Anskuelse, at det normale for Danmarks Flaade burde være en mindre Styrke end den, Fleertallet har forudsat. Det har været vor Tanke, at, dersom det skulde være nødvendigt for at bemande og udruste den tilstedeværende Flaade, at der er et større Antal Officerer til Tjeneste, saa maatte dette kunne opnaaes, enten derved, at der i Lovens selv, navnlig efter Forslag af den ærede Minister, fastsættes et saadant større Antal Officerer, svarende til, hvad vi nu have, — dog kun som en midlertidig Bestemmelse — eller derved, at man overlader det til hvert Aars Finantslov at tilvejebringe

Lønninger til det Antal Officerer, som yderligere maatte behøves. Den ærede Minister har idag angivet som Grund for at have det Antal Officerer og øvrige faste Mandstab, han har foreslaaet, at Flaaden nu engang var af denne Størrelse, og dette maatte man gaae ud fra; men det forekommer mig, at det ikke er nødvendigt at betragte den Styrke, Flaaden nu har, som den normale. Det er ikke vist, at vore pecuniaire Kræfter altid vilde kunne strække til at opretholde denne Styrke, og man skulde efter min Mening indskrænke sig til at bestemme i Lovens Hovedparagrafer den Styrke af Officerer og Mandstab, som man kan tænke sig, at det vil være muligt for Landet at holde, som noget Faststaaende, eller idetmindste i det Tidrum, som vil hengaae, inden en Revision af Lovens skal finde Sted. Det er ikke min Mening, at man skal affasse den Flaade, vi nu have; tværtimod har jeg troet, at man maatte beholde Skibene og efter Omstændighederne udruste saa mange af dem, som man kunde faae Gyde til til enhver Tid. Det er i Særdeleshed den saakaldte „søgaende Flaade“, som vi have troet, at det ikke var hensigtsmæssigt at holde i nogen stor Udstrækning, da det er klart, at vi i Tidens Længde umulig kunne maale os med saa at sige nogenstomhelst anden Sømagt i Europa. Da der nu tilmed i vor Tid foregaaer saa uhyre Forandringer i det hele Marinemateriel, da man seer, hvilke umaaedelige Capitaler de store Lande, der have store Flaader, anvende paa at gjøre Forsøg, som snart derefter igjen opgives, fordi de vise sig mindre heldige, saa maa det blive klart for Enhver, at en Bæddekamp i den Henseende er umulig for os med de Kræfter, vi have, og derfor er det vor Mening, at man maa begrænse sig til at beholde, hvad man for Tiden har, men ikke gaae videre med Hensyn til Anstæffelser end til dem, man allerede nu er engageret i. I den Retning er det, at vore Forslag skulde opfattes. De ere ikke aldeles bestemte, og de kunne ikke være det efter Bestaffenheden af den Idee, vi have villet udtrykke derigennem. Vi have netop villet, at man skal bruge det Nærværende saa langt, som Pengeskræfterne strække til, og saa overlade det til Fremtiden at afgjøre, om det er muligt at gjøre yderligere